

Hvað er réttlæting?

Réttlæting er hvorki réttar né dómsmál frá Guði, sem hann fyrirgefur, undanþegur eða meðhöndlar manninn, sem er ekki réttlátur, eins og hann væri réttlátur. Nú, ef Guð kom fram við óréttlátt eins og hann væri réttlátur, væri hann í raun að fremja óréttlæti. Ef Guð lýsti yfir syndara sem réttlátan, værum við með skáldaðar ímyndaðar fullyrðingar, vegna þess að Guð myndi lýsa yfir eitthvað ósatt um manninn.

Hvað er réttlæting?

„Því að sá sem er dæinn er réttlættur frá synd“ (Rómv. 6: 7)

guðfræðilegar skilgreiningar

Algengt er að guðfræðin fari með kenninguna um réttlætingu sem réttarmál, þess vegna eru orðtökin „réttarverk Guðs“, „guðleg viðurkenningargerð“, „boða réttlæti“ o.s.frv., í skilgreiningunum um réttlætingarþemað.

Fyrir Scofield, þó að réttlætanlegt sé, er hinn trúði enn syndari. Guð viðurkennir og kemur fram við hinn trúaða sem réttlátan, en það þýðir ekki að Guð geri einhvern réttlátan.

„Hinn trúði syndari er réttlættur, það er meðhöndlaður sem réttlátur (...) Réttlæting er athöfn guðlegrar viðurkenningar og þýðir ekki að gera mann réttlátan ...“ Scofield Bible with References, Rm. 3:28.

Fyrir Charles C. Kyrie að réttlæta þýðir:

„Að lýsa því yfir að einhver sé sanngjarn. Bæði hebresku (sadaq) og gríska (dikaioō) orðin þýða „boða“ eða „kveða upp“ hagstæðan dóm og lýsa því yfir að einhver sé

sanngjarn. Þetta hugtak felur ekki í sér að gera einhvern sanngjarnan, heldur bara að tilkynna réttlæti
"Kyrie, Charles Caldwell, Basic Theology – Í boði fyrir alla, þýdd af Jarbas Aragão – São Paulo: Christian World, 2004, bls. 345.

George Eldon Ladd skilur réttlætingu frá gríska hugtakinu dikaioō, sem:

' Lýstu sanngjörn ', ekki gera það sanngjarnt'. Eins og við munum sjá, er meginhugmyndin, til réttlætingar, yfirlýsing Guðs, réttlátur dómari, um að maðurinn sem trúir á Krist, þó að hann sé syndari, sé réttlátur – hann er talinn réttlátur, vegna þess að í Kristi kom að réttlátu sambandi við Guð "Ladd, George Eldon, Nýja testamentið guðfræði, þýdd af Darci Dusilek og Jussara M. Pinto, 1. Ed – São Paulo: 2. Mósebók, 97, bls. 409.

Réttlæting er hvorki réttar né dómsmál frá Guði sem hann fyrirgefur, undanþegur og meðhöndlar manninn sem er ekki bara eins og hann væri réttlátur. Nú, ef Guð kom fram við óréttlátt eins og hann væri réttlátur, væri hann í raun að fremja óréttlæti. Ef Guð lýsti yfir syndara sem réttlátan, værum við með skáldaðar ímyndaðar fullyrðingar, vegna þess að Guð myndi lýsa yfir eitthvað ósatt um manninn.

Kjarni kenningarinnar um réttlætingu er að Guð skapar nýjan mann í sönnu réttlæti og heilagleika og lýsir því yfir að hann sé réttlátur vegna þess að þessi nýi maður er í raun réttlátur. Guð vinnur ekki með skáldað, ímyndað réttlæti, að því marki að hann sé bara sá sem er í raun ekki réttlátur.

Fyrir umbætur guðfræðinga er réttlæting dómstólaleið Guðs án nokkurrar breytingar á lífi þeirra, það er að segja, Guð breytir ekki ástandi mannsins. Þar liggur blekkingin, því Guð réttlætir aðeins þá sem endurfæðast (Jóh 3: 3). Nú, ef maðurinn er aftur getinn samkvæmt Guði, þá þýðir það að Guð breytti ástandi mannsins (1. Pétursbréf 1: 3 og 23).

Aðstæður hins trúaða eru allt aðrar en þegar hann trúði ekki á Krist. Áður en maður trúir er maðurinn undir valdi myrkursins og eftir að hafa trúað er hann fluttur til ríkis sonar kærleika síns „sem leiddi okkur út úr mætti ☐☐myrkursins og flutti okkur til ríkis sonar kærleika síns“ (Cl 1 : 13).

Þegar maðurinn var í krafti myrkursins að lifa til syndar, verður hann því aldrei lýst réttlátur, en hinir dónu til syndar eru réttlættir fyrir syndinni.

Nú, réttarkerfin sem við finnum fyrir dómstólum fjalla um mál og sambönd sem hafa veruleg áhrif meðal hinna lifandi, en kenningin um réttlætingu felur ekki í sér réttarreglur, því aðeins þeir sem eru dauðir fyrir synd eru réttlættir fyrir synd!

Biblían sýnir fram á að bæði Gyðingar og heiðingjar eru vistaðir af náð Guðs sem opinberast í Kristi Jesú. Að frelsast fyrir náð Guðs er það sama og að frelsast fyrir trú, því að Jesús er augljós trú (Gal 3:23). Jesús er traustur grunnur sem maðurinn treystir fullkomlega á Guð og er réttlætanlegur (Hebr 11: 1; 2. Kor 3: 4; Kól 1:22).

Daniel B. Pecota sagði að:

„Trú er aldrei grundvöllur réttlætingar. Nýja testamentið fullyrðir aldrei að réttlæting sé dia pistin („í skiptum fyrir trú“), heldur alltaf pisteos dia, („í gegnum trú“)“.

Nú, ef við skiljum að Kristur er trúin sem átti að birtast, þá leiðir það að Kristur (trú) var, er og mun alltaf vera grundvöllur réttlætingar. Ruglið milli 'dia pistin' (traust á sannleikann) og 'dia pisteos' (sannleikurinn sjálfur) er vegna lélegrar lestrar biblíuskriftanna, þar sem Kristur er traustur grunnur sem menn sem trúá verða Guði þóknanlegir, vegna þess að réttlæting er fyrir Krist (pisteos dagur).

Stærsta vandamálið með réttlætiskenningu umbótasinna er að reyna að aðskilja réttlætingarkenninguna frá

endurnýjunarkenningunni. Án endurnýjunar er engin réttlæting og það er engin réttlæting fyrir utan endurnýjun. Þegar maðurinn er gerður eftir holdi og blóði er dómur Guðs: sekur, vegna þess að þetta er ástand mannsins eftir holdi (Jóh 1:12). En þegar maðurinn er myndaður aftur (endurnýjaður) er dómurinn sem Guð gefur: réttlætanlegur, vegna þess að viðkomandi er í raun réttlátur.

fordæming í Adam

Fyrsta skrefið til að skilja kenninguna um réttlætingu er að skilja að allir menn hafa syndgað og skortir dýrð Guðs (Róm. 3:23).

Þetta þýðir að vegna brots Adams urðu allir menn saman, þegar þeir voru á 'læri' Adams, óhreinir og dauðir fyrir Guði (Sálm 53: 3; Sálm 14: 3).

Eftir brot Adams fóru allir afkomendur hans að lifa fyrir synd og voru látnir (firringar, aðskildir) Guði.

Þegar Páll talaði um þetta ástand sem erfðist frá Adam sagði hann að allir menn (Gyðingar og heiðingjar) væru í eðli sínu reiðibörn (Ef. 2: 3).

Af hverju börn reiði? Vegna þess að þeir voru börn óhlýðni Adams „Enginn blekkir þig með tómum orðum. vegna þessa kemur reiði Guðs yfir börn óhlýðninnar “(Ef. 5: 6).

Vegna brots Adams kom syndin í heiminn og vegna óhlýðni sinnar eru allir syndarar „Þess vegna, eins og syndin kom í heiminn fyrir synd og dauði vegna syndar, þannig barst dauðinn til allra þess vegna hafa allir syndgað “(Rómv. 5:12).

Allir menn sem eru fæddir eftir holdinu eru syndarar vegna þess að fordæming (dauði) Adams barst til allra afkomenda hans.

Margir eru ekki meðvitaðir um að menn séu syndarar vegna fordæmingarinnar sem Adam erfði og telja að menn séu syndarar vegna hegðunarvandamála sem stafa af þekkingu á góðu og illu.

Nauðsynlegt er að sjá brot Adams vel af þekkingunni sem aflað er af ávöxtum þekkingar góðs og ills. Þó þekkingin á góðu og illu væri ekki það sem aðgreindi manninn frá Guði (synd), vegna þess að Guð þekkir gott og illt (1. Mós. 3:22), óhlýðni færði synd (sundrung, aðskilnaður, firring) með því að orsök laga sem sagði: þú munt örugglega deyja (1. Mós. 2:17).

Synd reyndist óhófleg af því að með heilögum, réttlátum og góðum lögum drottnaði syndin og drap manninn (Róm. 7:13).

Án refsingar laganna: 'þú munt örugglega deyja', myndi syndin ekki hafa vald til að ráða yfir mönnum, en fyrir kraft laganna (þú munt vissulega deyja) fann syndin tilefni og drap manninn (Róm. 7:11).

Lögmálið sem gefið var í Eden var heilagt, réttlátt og gott vegna þess að það varaði manninn við afleiðingum óhlýðni (þú munt ekki borða af því, daginn sem þú borðar af því, þú munt örugglega deyja).

Vegna móðgunar eru menn myndaðir í ranglæti og hugsaðir í synd (Ps. 51: 5). Frá móðurinni (frá upphafi) hverfa menn frá Guði (Sálmur 58: 3), það besta af mönnum er sambærilegt við þyrni og það beina við girðingu úr þyrnum (Mk 7: 4). Það er vegna brots Adams sem dómurinn féll: sekur! (Róm 3:23)

Þaðan kemur spurning Jobs: „Hver getur leitt hið hreina úr óhreinum? Enginn “(Job 14: 4).

En það sem er ómögulegt með mönnum er mögulegt hjá Guði, vegna þess að hann hefur kraftinn til að gera allt nýtt: „En Jesús leit á þá og sagði: Fyrir mönnum er það ómögulegt, en ekki fyrir Guð, því fyrir Guð alla hlutirnir eru mögulegir “(Markús 10:27).

Réttlætning er svar Guðs við mikilvægustu spurningum manna: Hvernig getur maður orðið viðunandi fyrir Guði? Svárið er skýrt í Nýja testamentinu, sérstaklega í eftirfarandi röð Jesú Krists: „Sannlega, sannlega segi ég yður, sá sem ekki er endurfæddur, getur ekki séð Guðs ríki“ (Jóh 3: 3). Nauðsynlegt er að fæðast af vatni og anda, því það sem fæðist af holdinu er holdlegt, en þeir sem eru fæddir af andanum eru andlegir (Rómv. 8: 1).

Vandinn við aðskilnaðinn milli Guðs og manna (synd) stafar af náttúrulegri fæðingu (1Co 15:22), en ekki frá hegðun manna. Synd er skyld fallnu eðli mannsins, en ekki hegðun hans í samfélaginu.

Lausnin við fordæmingunni sem maðurinn nær til réttlætningar í Kristi kemur frá krafti Guðs en ekki frá dómstólum. Í fyrsta lagi vegna þess að það var nóg fyrir manninn að óhlýðnast skaparann til að dómur um fordæmingu væri staðfestur: dauði (aðskilnaður) allra manna (Rómv. 5:18).

Í öðru lagi vegna þess að þegar Jesús kallar menn til að taka upp sinn eigin kross gerir hann það ljóst að til þess að sættast milli Guðs og manna er nauðsynlegt að líða refsinguna sem dæmd er: dauðinn. Í dauða með Kristi er réttlætningu fullnægt, því refsingin er ekkert annað en persóna yfirbrotsmannsins (Mt 10:38; 1Co 15:36; 2Co 4:14).

Þegar paraplegic maður var settur fyrir framan Jesú sagði hann: „Nú til að þú vitir að Mannssonurinn hefur vald á jörðinni til að fyrirgefa syndir (sagði hann við lamaðan), þá segi ég þér: Rís upp, taktu rúmið og far heim til þín“ (Mk 2:10 -11).

Þessi lína frá Jesú sýnir að klassískur kafli Rómverjabréfsins 3, vers 21 til 25 um réttlætningu, felur ekki í sér réttarhugmyndir.

Að fyrirgefa syndir er ekki lögleg krafa, það er spurning um vald! Aðeins þeir sem hafa vald yfir leir geta fyrirgefið

syndir til að búa til heiðursskip úr sömu messu (Róm 9:21).

Þess vegna skammaðist Páll postuli sér ekki fyrir fagnaðareriðið, því fagnaðareriðið er kraftur Guðs til hjálpræðis allra sem trúa (Róm. 1:16).

Þegar Guð talaði um þetta mál við Job gerir hann það ljóst að til þess að maðurinn geti lýst sig réttlátan væri nauðsynlegt að hafa vopn eins og Guð og þruma eins og hinn hæsti. Nauðsynlegt væri að klæða sig í dýrð og glæsileika og klæða sig í heiður og tign. Hann ætti að geta úthelld reiði sinni með því að mylja óguðlega í hans stað. Aðeins með því að uppfylla allar kröfur sem taldar eru upp hér að ofan væri mögulegt fyrir manninn að bjarga sér (Job 40: 8-14).

En þar sem maðurinn hefur ekki þennan kraft sem Guð lýsir mun hann aldrei geta lýst sig réttlátan eða bjargað sjálfum sér.

Mannssonurinn, Jesús Kristur, getur á hinn bóginn lýst manninum réttlátum, vegna þess að hann sjálfur klæddist dýrð og tign með því að snúa aftur til dýrðar með föðurnum „Og nú, faðir, vegsamið mig með sjálfum þér, með þá dýrð sem ég hafði með þér áður en heimurinn var til“ (Jóh 17: 5); „Gyrðið sverði þínu á læri, þú máttugur, með dýrð þinni og tignarlegri“ (Ps 45: 3).

Fair dómari

Annað skrefið í skilningi á réttlætiskeningunni er að skilja að það er engin leið fyrir Guð að lýsa yfir þeim sem eru dæmdir lausir við sekt. Bara Guð getur ekki látið þá refsingu sem beitt er fyrir rangláta beita.

Guð lýsir (réttlætir) aldrei réttlátan hinn vonda „Þú munt hverfa frá fölskum orðum og drepa ekki saklausa og réttláta; vegna þess að ég mun ekki réttlæta óguðlega“ (2. Mós 23: 7).

Guð kemur aldrei fram við óguðlega eins og hann væri „Fjarri þér að gera slíkt, að drepa réttláta með hinum óguðlegu; lát hinn réttláta vera eins og hinn vonda, langt frá þér. Myndi dómari alls jarðarinnar ekki gera réttlæti? “ (1. Mós. 18:25).

Guð mun aldrei sjá til þess að refsingunni, sem brotamanni er beitt, sé veitt öðrum, þar sem segir: „Sálin sem syndgar, hún mun deyja; sonurinn tekur ekki misgjörðir föðurins, né heldur faðirinn misgjörðir sonarins.

Réttlæti hinna réttlátu mun hvíla á honum og illska óguðlegra mun falla á hann “(Es 18:20).

Þegar Jesús sagði Nikódemusi að nauðsynlegt væri fyrir manninn að fæðast á ný voru allar ofangreindar spurningar íhugaðar, þar sem Jesús vissi vel að Guð lýsir aldrei þeim sem fæddir eru eftir holdi Adams lausir við sekt.

Við náttúrulega fæðingu var maðurinn gerður að syndara, sem ætti að láta hugfallast, því barn reiði og óhlýðni. Til að lýsa manninn lausan frá syndinni verður hann fyrst að deyja, því að ef hann deyr ekki getur hann aldrei lifað fyrir Guð „Því að sá sem er dæinn er réttlættur frá syndinni“ (Róm. 6: 7); „Fífl! það sem þú sáir verður ekki fljótt nema þú deyr fyrst “(1Co 15:36).

Kristur dó fyrir syndara – réttláta fyrir rangláta – en hver sem ekki etur holdið og drekkur blóð Krists mun ekki eiga neitt líf í sjálfum sér, það er nauðsynlegt fyrir manninn að vera þátttakandi í dauða Krists.

„Því að Kristur þjáðist líka einu sinni fyrir syndir, réttláta fyrir rangláta, til að leiða okkur til Guðs. látinn, líklega í holdinu, en lífgaður fyrir andann “(1Pe 3:18);

„Jesús sagði því við þá: Sannlega, sannlega segi ég yður, nema þér etið hold mannssonarins og drekkið blóð hans, þá munuð þér ekki hafa neitt líf í sjálfum þér“ (Jóh. 6:53).

Að borða holdið og drekka blóð Krists er það sama og að trúa á hann (Jóh 6:35, 47). Að trúa á Krist er það sama og að vera krossfestur með honum.

Sá sem trúir er grafinn með honum og hættir að lifa fyrir synd og byrjar að lifa fyrir Guð „Ég er þegar krossfestur með Kristi; og ég lifi, ekki lengur ég, heldur lifir Kristur í mér. og lífið sem ég lifi nú í holdinu, ég lifi í trú Guðs sonar, sem elskaði mig og gaf sig fram fyrir mig “(Gal 2:20; Róm 6: 4).

Maðurinn sem trúir á Krist viðurkennir að hafa gerst sekur um dauða vegna brots Adams.

Það viðurkennir óbeint að Guð sé einmitt þegar hann talar og sé hreinn þegar hann dæmir afkomendur Adams sem seka (Sálm. 51: 4).

Hann viðurkennir að aðeins Kristur hafi kraftinn til að skapa nýjan mann með því að reisa upp frá dauðum, þannig að sá sem er grafinn með honum endurlífi nýja veru.

Nýr maður í Kristi

Síðasta skrefið til að skilja réttlætingu er að skilja að frá nýfæðingunni kemur ný skepna búin til í sönnu réttlæti og heilagleika „Svo ef einhver er í Kristi, þá er ný skepna; gamlir hlutir eru horfnir; sjá, allt er orðið nýtt “(2Co 5:17; Ef 4:24).

Þessi nýja skepna er lýst réttlát vegna þess að Guð skapaði hana í raun réttlátan og óaðfinnanlegan fyrir honum.

Maðurinn sem trúir á Krist er skapaður að nýju með guðdómlegu eðli (2. Pét. 1: 4), því gamli maðurinn var krossfestur og líkaminn sem tilheyrði syndinni var afturkallaður.

Eftir að maðurinn var grafinn með Kristi í líkingu dauða hans,

reisir maðurinn upp nýja veru „Vitandi þetta, að gamli maðurinn okkar var krossfestur með honum, svo að líkami syndarinnar verði afturkallaður, svo að við þjónum ekki lengur syndinni“ (Róm 6: 6).

Í gegnum fagnaðarerindið lýsir Guð ekki aðeins manningnum réttlátum, heldur skapar hann hinn nýja í raun réttláta mann. Ólíkt því sem Dr Scofield heldur fram, að Guð lýsi aðeins yfir syndaranum sem er réttlátur, en gerir hann ekki réttlátan.

Biblían segir að Guð skapi nýja manninn í sönnu réttlæti og heilagleika (Ef 4:24), því kemur réttlæting frá skapandi verki Guðs þar sem hinn nýi maður er búinn til þátttakandi í guðlegu eðli. Réttlæting Biblíunnar vísar til ástands þeirra sem verða til á ný með sannleika fagnaðarerindisins (trú): laus við sekt eða fordæmingu.

Það er engin fordæming fyrir þá sem eru í Kristi. Af hverju er engin fordæming? Svárið liggur í þeirri staðreynd að maðurinn 'er í Kristi', vegna þess að þeir sem eru í Kristi eru nýjar skepnur „Því, nú er engin fordæming fyrir þá sem eru í Kristi Jesú, sem ganga ekki eftir holdinu, heldur samkvæmt andanum“ (Róm 8: 1); „Ef einhver er í Kristi, þá er ný skepna; gamlir hlutir eru horfnir; sjá, allt er orðið nýtt “(2Co 5:17).

Réttlætingin stafar af nýju ástandi þeirra sem eru í Kristi, því að vera í Kristi er að vera ný skepna „Og ef Kristur er í þér, þá er líkaminn í raun dauður vegna syndar, en andinn lifir vegna réttlæti. Og ef andi þess, sem reisti Jesú frá dauðum, býr í þér, þá mun hann, sem reisti Krist upp frá dauðum, einnig lífga dauðlegan líkama þinn með anda sínum, sem í þér býr “(Rómv. 8: 10-11).

Spurðu Pál postula: „Því að ef við, sem leitumst við að réttlætast í Kristi, þá finnumst við líka syndarar, er Kristur þjónn syndarinnar? Alls ekki “(Gal 2:17).

Nú er Kristur þjónn réttlætis og á engan hátt þjónn syndarinnar. Sá sem er réttlættur af Kristi verður ekki

fundinn syndari, því að hann er dauður til syndar „Því að sá sem er dauður er réttlættur fyrir synd“ (Róm. 6: 7).

Þegar Páll postuli segir: það er Guð sem réttlætir þá! „Hver kemur með ákæru á hendur útvöldum Guði? Það er Guð sem réttlætir þá“ (Róm. 8:33), hann var alveg viss um að þetta væri ekki réttaratriði, því í dómi lýsir hann aðeins yfir hvað það er, þar sem þeir hafa ekki vald til að breyta ástandi þeirra sem koma fyrir dómara.

Þegar sagt er að „það sé Guð sem réttlætir“ bendir Páll postuli á mátt Guðs sem skapar nýjan mann. Guð lýsir mannum réttlátum vegna þess að það er engin fordæming fyrir þá sem eru nýverur. Guð færði ekki ástand gamla mannsins til Krists, heldur var gamli maðurinn krossfestur og afturkallaður, svo að frá dauðum risu upp nýjar verur sem sitja með Kristi Guði föður til dýrðar og engin fordæming vegur þá.

Kristnir eru lýstir réttlátir vegna þess að þeir hafa verið gerðir réttlátir (dikaios) með krafti fagnaðarerindisins, þar sem maðurinn er þátttakandi í líkama Krists, því að hann dó og reis upp með Kristi sem heilagur, lýtalaus og lýtalaus „Í líkama hold hans, til dauða, til að færa yður heilagan og óaðfinnanlegan „fyrir honum“ (Kól 1:22; Ef 2: 6; Kól 3: 1).

Þegar Páll segir: „Vegna þess að þú ert þegar dáinn og líf þitt er hulið Kristi í Guði“ (Kól 3: 3) þýðir það að kristinn maður er réttlættur fyrir synd, það er að segja dauður fyrir synd (Róm. 6: 1 – 11), og ég lifi fyrir Guð „Svo vorum við grafin með honum með því að skírast í dauða; svo að eins og Kristur er risinn upp frá dauðum, fyrir dýrð föðurins, megum vér líka ganga í nýju lífi“ (Róm. 6: 4).

Jesús var afhentur af Guði til að deyja vegna syndar mannkynsins, vegna þess að það er nauðsynlegt fyrir menn að deyja til syndar svo að þeir geti lifað fyrir Guð. Það er ástæðan fyrir því að Kristur Jesús reis upp, svo að þeir, sem upp rísa með honum, verði dæmdir réttlátir. Án þess að deyja

er engin upprisa, án upprisu er engin réttlæting „Hver þú var frelsaður fyrir syndir okkar og reis upp til réttlætingar okkar“ (Rómv. 4:25).